

Minimensjes Basiel en Rozemarijn dromen van een grote reis naar de andere kant van de wereld.

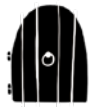
‘Maar met onze korte beentjes komen we niet ver,’ zucht Basiel.

Rozemarijn knipt met haar vingers.

‘Ik heb een idee! We gaan iets maken! Daarvoor hebben we knutselspullen nodig uit het huis van de Reuzegroot.’

‘O nee!’ roept Basiel. ‘Ik wil niet naar de Reuzegroot. Dat is veel te gevaarlijk!’

‘We blijven niet lang, beloofd!’ zegt Rozemarijn.

Basiel heeft heel veel zin in de grote reis! Hij wil het toch proberen. Samen duwen de minimensjes de deur open naar de wereld van de Reuzegroot.

Basiel is bang van de Reuzegroot. Hij wil niet in de buurt van die deur komen.

Ze moeten helemaal opnieuw beginnen. Basiel zucht.

'Het lukt ons nooit om die grote reis te maken!'

Rozemarijn schudt haar hoofd.

'Verdomde vlooiënbeetjes! Dat zullen we nog wel eens zien!'

**De minimensjes keren terug
naar de Reuzegroot.**

**Basiel wil niets meer horen
over de Reuzegroot.**

In de tuin van de Reuzegroot banen Basiel en Rozemarijn zich een weg door het hoge gras. Basiel schrikt op.

‘Wat is dat lawaai?’

Rozemarijn wordt bleek van schrik.

‘Alles beweegt! Het lijkt wel een aardbeving ...

Aaargh! Het is dat ding daar! Het gaat ons in stukken snijden!’

De minimensjes zijn doodsbang en durven zich niet meer te bewegen.

Ze springen in een gat.

